

Всъщност, тук не само е преобърнатата типичната позиция на *цветето* – от заземена в небесна реалия – и не само е затворен по такъв начин кръгът, доближил се по внушенията си до „Като звезда светла“, но възниква изцяло апарадигматична версия на опозицията *аз – ти, демон – ангел*. *Ти* е изцяло превърнато в недостижимо-пиедестална категория, *ти – тя* вече не се стреми да достигне Аза в неговите *тъмни самоти*, преодолявайки *бездни, върхове, неведоми пространства*. Именно Азът е *заземеният* в своята страст, емпирия, демонизъм (т.е. превъртяна е и опозицията *дух – плът*): „на макът кръвав цветовете / остават в моето сърце“. Така у късния Яворов *цветето* спорадично започва да символизира *розата*-център и надпоставения спрямо нея лирически Аз, а самотната трансцендентална *орхидея*, извисена над Аза, може да бъде постигната единствено в мечтата, в чистия копнеж. Навярно това е обещаващо начало на нов тип символизиране, а може би кръгът на символа повторно се завърта, а може би за пореден път е сменен „почеркът“ на поета? „Невинност свята – орхидея...“ (1910) антигетично се отнася и към „Най-после пак я срещнах...“ (1899), но аналогично към следните стихове в ранния текст: „Тогаз тя беше ангел / случайно на земята от рая прилетял...“ Късният Яворов реабилитира чистотата, невинността, серафизма на *любимата*, явно опонирайки на текстове като „Проклятие“, „Чудовище“, „Затмение“, „Маска“.

Интригуващо е съчетанието на *ангелско* и *демонично* в образа на *любимата* у ранния Яворов (*погледа ѝ хладен; грабната душа – ангел*) – един оксиморон, на който поетът твърде много залага в „Пред щастието“ (1905): „Пред мене ангел ще предстанеш – Вампир над мене ще застанеш“. Той имплицитно се съдържа в „На Лора“ и „Молитва“. Разбира се, за да звучат апологетичните стихове на „Невинност свята – орхидея...“, където контрапунктът напълно произтича от логиката на лирическото движение, а не е предварителен резултат, поетът трябва да измине ярките разграничения, да създаде ефект-